

201103231/1/V1.

Datum uitspraak: 12 juni 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 17 februari 2011 in zaak nr. 10/22055 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 maart 2012, heeft de minister desgevraagd nadere informatie ingezonden.

Bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 april 2012, heeft de vreemdeling een reactie daarop ingezonden.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt in de grief, samengevat weergegeven, dat de rechtbank heeft miskend dat uit het over de vreemdeling door het Bureau Medische Advisering uitgebrachte advies van 1 maart 2010 (hierna: het BMA-advies) niet kan worden afgeleid dat zich, ondanks de suïcidewens van de vreemdeling, in dit geval uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan een gedwongen terugkeer naar een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zou opleveren. De minister klaagt voorts dat de rechtbank heeft miskend dat hij in hetgeen de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd geen aanleiding hoefde te zien om nadere informatie bij het BMA op te vragen en dat hij het besluit van 28 mei 2010, door daaraan het BMA-advies van 1 maart 2010 ten grondslag te leggen, in zoverre deugdelijk heeft gemotiveerd.

2.2.1. Ter staving van zijn aanvraag van 26 mei 2009 heeft de vreemdeling, voor zover thans van belang, een rapportage van 30 april 2009 van de medische onderzoeksgroep van Amnesty International (hierna: de rapportage) en een brief van 11 augustus 2010 van twee behandelaren van de vreemdeling, een psychiater-psychotherapeut en een sociaal-psychiatrisch verpleegkundige, beiden werkzaam bij PsyQ, (hierna: de

brief) overgelegd.

In de rapportage wordt geconstateerd dat bij de vreemdeling kenmerken van een ernstige depressie en van een posttraumatisch stresssyndroom onmiskenbaar aanwezig zijn en dat bij hem een suïcidewens bestaat.

In de brief staat dat de vreemdeling bekend is met een posttraumatische stress-stoornis en een depressieve stoornis, dat hij in geval van een negatieve uitspraak zijn situatie als uitzichtloos en hopeloos zal ervaren en suïcide als laatste uitweg zal zien. Verder vermelden de behandelaren van de vreemdeling in de brief dat, hoewel de toekomst niet is te voorspellen, in geval van een negatieve uitspraak het suïciderisico bij de vreemdeling ernstig zal zijn verhoogd, waarbij overlijden op korte termijn zal zijn te verwachten.

2.2.2. Het BMA-advies vermeldt dat de vreemdeling bekend is met een depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis, in welk kader hij klachten heeft in de zin van met name nachtmerries, herbelevingen, in- en doorslaapproblemen, piekeren, momenten van somberheid, spanningen en zelfmoordgedachten. De vreemdeling wordt hiervoor met psychotherapie en medicatie behandeld. Voorts vermeldt het advies dat de vreemdeling zich onder de huidige omstandigheden met de huidige behandeling niet in een terminaal en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, maar dat de verwachting is dat de klachten van de vreemdeling bij het staken of uitblijven van de behandeling zullen toenemen. Verder vermeldt het advies dat reizen in het algemeen is toegestaan, dat daarbij geen medische voorziening noodzakelijk is en dat raadzaam is dat de vreemdeling zijn medicatie meeneemt en continueert. Het BMA heeft bij het opstellen van het advies onder meer gebruik gemaakt van op 17 februari 2010 verkregen informatie van de eerder bedoelde sociaal-psychiatrisch verpleegkundige.

2.2.3. De rechtbank heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, de brief een deskundige inschatting van het suïciderisico bij de vreemdeling bevat, die gelet op de datum, niet bij het BMA-advies is betrokken. De rechtbank heeft voorts overwogen dat, hoewel uit het BMA-advies volgt dat bij het uitblijven van behandeling de depressieve klachten van de vreemdeling zullen toenemen, in het midden is gelaten wat naar verwachting de gevolgen daarvan zijn. De rechtbank heeft overwogen dat de minister hierin aanleiding had moeten zien om de geestesgesteldheid van de vreemdeling nader te laten onderzoeken.

2.2.4. De minister stelt zich op het standpunt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat uit voormelde door de vreemdeling overgelegde rapportage en brief, noch uit het BMA-advies volgt dat de vreemdeling lijdt aan een ziekte die zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt. De minister betoogt onder verwijzing naar jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voorts dat de rechtbank niet heeft onderkend dat stellingen over suïciderisico in hoge mate speculatief zijn en dat speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidssituatie van de vreemdeling onvoldoende zijn om aannemelijk te achten dat de vreemdeling bij terugkeer naar zijn land

van herkomst een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Volgens vaste jurisprudentie van het EHRM (arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, www.echr.coe.int/echr) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.2.6. Uit de rapportage, de brief, noch het BMA-advies volgt dat de vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat uit voormeld arrest van het EHRM van 27 mei 2008, punten 47 en 50, en het arrest van het EHRM van 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, punten 38 en 39 (www.echr.coe.int/echr), kan worden afgeleid dat speculaties over een mogelijke toekomstige verslechtering van de gezondheidssituatie van een vreemdeling onvoldoende zijn om aannemelijk te achten dat de desbetreffende vreemdeling een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Gelet hierop heeft de minister in de brief en de rapportage terecht geen uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM gezien. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de minister gehouden is tot het laten uitvoeren van nader onderzoek naar de gezondheidssituatie van de vreemdeling door het BMA. De omstandigheid dat de minister, naar blijkt uit de door deze verstrekte inlichtingen, nader advies van het BMA heeft ingewonnen, doet daaraan niet af. Daartoe is redengevend dat die adviesaanvraag dateert van na de aangevallen uitspraak en niet is gebleken dat de aanleiding voor deze aanvraag is gelegen in reeds vóór die uitspraak door de vreemdeling overgelegde medische gegevens. De inhoud van het nader ingewonnen advies en de betekenis daarvan voor een mogelijk verblijfsrecht van de vreemdeling dienen in deze procedure dan ook buiten beschouwing te blijven.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenoverwogene, het inleidende beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 17 februari 2011 in zaak nr. 10/22055;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

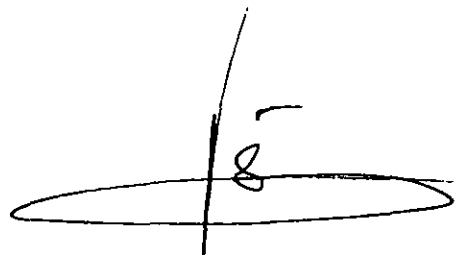
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2012

408.

Verzonden: 12 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser